

Een bijzondere gast onder je dak

Pleegzorg Vlaanderen vraagt aandacht voor opvang van volwassenen met een beperking

- ▶ Niet alleen kinderen vinden een warm nest dankzij pleegzorg
- ▶ Ook volwassenen met een beperking hunken naar een thuis
- ▶ Een nieuw decreet vereenvoudigt gecombineerde opvang

Martine CROONEN

„Vraag maar naar Jefke de koster, dan weet iedereen hier over wie je het hebt”, lacht Melia Noelmans. Jef Noelmans (57), jongere broer van Melia en Idalie, assisteert al veertig jaar trouw de vieringen in de Sint-Hubertuskerk in Membruggen, deelgemeente van het Zuid-Limburgse Riemst. Thuis nemen de zussen Noelmans de zorg op voor Jef, die lijdt aan het syndroom van Down. „Moeder zorgde voor Jefke tot ze zelf hulpbehoevend werd. Toen nam ik beide op in huis”, vertelt Melia Noelmans. Sinds moeders overlijden verdelen de zussen de zorg voor hun broer. Idalie neemt Jef mee op uitstap en naar het voetbal. Is Melia ziek, dan logeert Jef bij Idalie.

„Twee op de drie volwassenen met een beperking vinden opvang bij familie. Ook zij vormen pleeggezin, al zijn ze zich daar niet altijd van bewust”, zegt Niels Heselmans van Pleegzorg Vlaanderen. „Bij ons vinden ze financiële en praktische ondersteuning, zoals tips over vrijetijdsbesteding en informatie over de aangifte van de personenbelasting.”

„Komt de sociale werkster van Pleegzorg langs, dan moedigt ze ons aan. Samen zochten we een

oplossing voor de dag dat we niet meer voor Jef kunnen zorgen”, zegt Idalie Noelmans.

Een voltijds engagement is voor vele families echter niet haalbaar. Het kan ook anders. Een nieuw decreet, dat vorig jaar in voege trad, bundelt de richtlijnen voor pleegzorg in een handvol voorschriften. Heselmans: „De gecombineerde opvang van een volwassene met een beperking in een voorziening en in een pleeggezin werd verder uitgewerkt. Die mogelijkheid bestond al, maar wordt nu ondersteund door Pleegzorg Vlaanderen.”

Bruno Demey en Rosette Liekens maakten van pleegzorg hun levenswerk. Zesendertig jaar en 55 pleegkinderen verder biedt het gezin vandaag vooral crisisopvang voor baby's. Ook Dimitri (24) en Kelly (23), broer en zus met een aangeboren beperking, kwamen als baby in het gezin terecht. Tot op de dag van vandaag is het hun thuis. Kelly verblijft voornamelijk in een voorziening. Rosette

Meedraaien op het ritme van de gast brengt rust in het pleeggezin

Liekens: „Toen Kelly zestien was, beseften we dat ze nood had aan een striktere structuur, die we als gezin niet konden bieden. Samen met haar vonden we een uitstekende opvangplek.” Om de twee weken logeert Kelly een weekend bij haar pleeggezin. Ook Dimitri heeft nood aan regelmaat, maar functioneert goed in het gezin, in combinatie met een beschutte werkomgeving. Liekens: „Wellicht vindt hij ooit zijn eigen stek in de vorm van begeleid wonen. Ook al zijn deze jongeren be-

perkt, we moeten hen immers leren los te komen van thuis.”

De voordelen van opvang in een thuissituatie zijn legio. „Ik ben hier gelukkig, het is mijn thuis”, zegt Jef Noelmans. „Jefs werk in de parochie en in de beschuttende werkplaats maken hem tot deel van de samenleving. Thuis helpt hij in het huishouden en in de tuin. „Meedraaien op zijn ritme deert ons niet”, lacht Idalie Noelmans.

Niels Heselmans: „Een volwassene met een beperking vindt eigenwaarde in een pleeggezin. Hij of zij krijgt de kans een hobby te ontdekken en zelfs een baan te vinden. Vaak ook is pleegopvang een opstap naar zelfstandig wonen. De gast ziet hoe een huishouden werkt en leert met anderen rekening te houden. In het gastgezin brengt hij of zij een zekere vaart en creëert vaak vriendschappelijke banden met en tussen de gezinsleden.”

Rosette Liekens: „Iedere gast geeft je een andere kijk op het leven. We leren zoveel van hen. Tijd nemen en je niet druk maken, is de boodschap. Pleeggezin zijn is ontzettend boeiend, het houdt je jong en actief.”

„Voorlopig koppel van wie de kinderen het huis uit zijn, voelen vaak de behoefte om nog iets te betekenen voor de samenleving. Zorg dragen voor mensen met een beperking kan dan een waardevolle bijdrage zijn”, meent Niels Heselmans.

Op www.jaikan.be doen pleeggezinnen hun verhaal. Zin om zelf te proeven van pleegzorg? Bel naar 0800 30 181 of surf naar www.pleegzorgvlaanderen.be.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

Jef Noelmans, hier met zussen Melia en Idalie, houdt van mooie kleren. © Martine Croonen

STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Een economie op mensenmaat

„ Een zomerdag in de lokale supermarkt. De kassiersters zijn met vakantie, hun werk wordt tijdelijk overgenomen door jobstudenten. De rij klanten is lang en er moet hard worden doorgerukt. Enkele klanten vinden zich op: „Dat gaat hier niet vooruit, die jobstudenten zijn veel te traag.” Er wordt gemopperd en men verandert van rij. Zouden die mensen zelf geen kinderen of kleinkinderen hebben? Kunnen zij zich niet inleven in de situatie van die jonge, minder ervaren mensen? Moeten we echt zo verontwaardigd zijn omdat we vijf minuten langer moeten aanschuiven?

We zien dat veel te vaak rondom ons, mensen die zich ergeren omdat 'het systeem' niet deugt. We koesteren zo graag het gevoel dat onze kostbare tijd wordt verknoeid door de onkunde van anderen. Te lang wachten aan een loket? Ze zouden beter meer volk aanwerven! Het gemeentehuis of postkantoor is 's avonds gesloten? Ze zouden beter open blijven tot zo uur! Of nee, tot 22 uur. De wereld moet zich aanpassen aan onze behoeften. Wat niet op onze maat gesneden is, deugt niet.

De wereld moet zich aanpassen aan onze behoeften. Wat niet op onze maat gesneden is, deugt niet

Een klassiek voorbeeld is het eeuwige debat over avond- of zondagswinkelen. Met de regelmaat van de klok duiken er politici op die daarvan een vaste regel willen maken. „Zoals in de Verenigde Staten, want daar zijn ze tenminste mee met hun tijd.” Dat klinkt toch goed? Zo kunnen we met z'n allen na het werk nog gaan shoppen. En hoe fijn zou de zondag toch zijn, slenterend door bruisende winkelstraten met goed gevulde etalages. Één detail wordt dan gemakshalve over het hoofd gezien: die winkels kunnen maar open zijn als het personeel aan het werk is. Zouden zij ook niet liever vrij zijn en tijd hebben voor hun gezin of vrienden? „Ja maar, er zijn ook werknemers die gerust op onregelmatige uren willen werken”, wordt dan opgeworpen. Ongetwijfeld. Maar als de ene daartoe bereid is, kan de andere dan weigeren zonder zijn job te verliezen? En wat met de kleine zelfstandige die nauwelijks of geen personeel heeft? Moet die dan zelf elke avond en elk weekend werken, om de concurrentieslag met de grote ketens aan te gaan?

Af en toe een koopavond of -zondag is geen probleem. Wat flexibiliteit moet kunnen. En veel gemeentehuizen of bibliotheken zijn ook één avond per week langer open. Maar willen we echt een 24-uurseconomie die nooit stilvalt? In sommige sectoren is dat onvermijdelijk, zoals in ziekenhuizen, gevangnissen of hotels. Is shoppen echter zo belangrijk geworden dat alle winkels de klok rond moeten openen? Willen we een samenleving die uit twee helften bestaat, de gelukkigen die op elk moment op hun wenken worden bediend en de sukkelaars die op de meest onmogelijke uren moeten werken om dat mogelijk te maken?

Laten we maar liever een beetje meer inlevingsvermogen opbrengen voor het leven van anderen. Voor de jobstudent die iets trager is. Voor de stadsambtenaar die klokvast zijn loket sluit. Voor de werknemer die 's avonds thuis wil zijn. Voor de zelfstandige die op zondag even de riem aflegt. En dat schept meteen andere kansen. Zullen we op zondag maar gewoon familie of vrienden uitnodigen voor een barbecue? Of verkiezen we een boswandeling, terwijl de kinderen naar de jeugdbeweging gaan? En hadden we niet ergens nog dat boek liggen dat we al zo lang wilden lezen? En misschien, heel misschien – ik durf het nauwelijks te schrijven – is het wel een goed idee om op zondag nog eens naar de kerk te gaan? Een uur-tje tijd voor gebed en bezinning... Voor we het beseffen wordt de zondag warempel nog een bijzondere dag. Een dag waarop niet de 'commerce', maar de mens centraal staat.„

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be